

Dag 1 - Zonnig

Boven de baai brak het wolkendek open. In westelijke richting drong door een wig in de rotswand kolkend oceaانwater binnen. Louise keek over haar schouder. Ook boven het bergachtige achterland won de blauwe lucht terrein en gaf ruimte aan de opkomende zon. Het zou snel warmer worden, binnen het uur zou de zeewind de bewolking naar de bergketen hebben geblazen, waar de brandende zon de rest deed en het dampige kussen zou oplossen. Veel wind stond er niet hier boven op het plateau, maar een korte vlaag deed haar zomerjurk opbollen voor haar buik. Ze drukte de stof plat, streek met haar andere hand een paar haarstrengen uit haar gezicht en keek weer uit over het water. Twijfel kroop in haar omhoog zoals de ochtendkou over haar blote kuit. Over een paar uur zouden ze Tessan en haar cameraploeg verwelkomen en zich twee dagen laten filmen in hun zelfgecreëerde Eldorado, hun Shangri-la. Hadden ze de juiste beslissing genomen door akkoord te gaan met de komst van de televisiemaker?

In haar Hollandse klompen - een cadeau van haar ouders dat ze gegeneerd in ontvangst had genomen maar allengs was gaan waarden - liep ze door het bedauwde gras dicht naar de rand van de klif. Ze stapte over de ijzeren draad die op kniehoogte tussen houten paaltjes was gespannen. De kaarsrechte afrastering vond ze vanaf het moment dat Ronke hem had geplaatst detoneren met de grillige rotswand. Toen ze zwanger was van Pat en ze als aanstaande ouders nesteldrang vertoonden, stelde Ronke voor om over de gehele

breedte van hun perceel een afrastering van boomstammen te plaatsen en daaronder gaas te spannen. Zij had dat pertinent geweigerd, het zou haar geen gevoel van veiligheid maar van beklemming geven. Met tegenzin was hij akkoord gegaan met de metaaldraad, al zou hij het een paar jaar later, toen Finny het gezin completeerde, nog eens proberen.

Ze plantte haar klompen stevig in de grond en helde voorover. Aan de voet van de klif spoelde baaiwater over het in de schaduw gelegen kiezelstrand. Angst om te vallen had ze niet, hoogtes joegen haar geen vrees aan. Achter haar klonk geschuifel. Ze draaide zich om en stapte terug over de draad. Tom kwam naar haar toe gesjokt. De ezel drukte zijn snuit in haar zij. Het meest volgzame beest ter wereld zou het niet in zijn hoofd halen om over de draad te stappen. Bedachtzaam streelde ze over zijn klittende vacht. Honderd meter verderop stond hun huis als een roestige doos afgetekend tegen het groene landschap; de kleur van de metalen platen deed haar denken aan de doffe stuivers die ze als kind in de Dubro legde om op te frissen. Op een lage helling naast het huis stond een rijtje gekantelde zonnepanelen het ochtendlicht te absorberen. De woning was een toonbeeld van duurzaamheid. Niets refereerde meer aan de bouwval die er ooit stond. Drie jaar hadden ze aan de verbouwing gewerkt en bijna alles zelf gedaan. Bloed, zweet en tranen gingen vergezeld van ruzies, lichamelijke uitputting en periodes van financieel op een dood spoor zitten. Het had ze bijna hun relatie gekost; misschien ook wel gered, een gezamenlijke strijd verbindt. Een jaar genoten ze in alle rust van hun paradijsje, toen werd Patricia geboren.

Ze wuifde naar Ronke die onder de overkapping op de veranda aan de koffie zat. Hij reageerde niet. Twintig jaar geleden waren ze uit Nederland vertrokken en op zeldzame gelegenheden na, zoals

de begrafenissen van ouders, waren ze nooit meer teruggekeerd. Om op de hoogte te blijven van wat er duizenden kilometers naar het noorden in de maatschappij speelde, bekeek ze online dagelijks journaaluitzendingen, actualiteitenprogramma's en documentaires en las ze Nederlandse kranten. Alles om inspiratie op te doen voor de scenario's die ze schreef van de politieserie *Waaijenberg*. Voor details om de Nederlandse *couleur locale* in te vullen schakelde ze een researcher in, dat werkte prima.

Ze rilde, sloeg haar armen over elkaar en liep over het nog bedauwde gras naar het lage, gietijzeren hek dat een klein kerkhof omzoomde. Onder een twintigtal zerken lagen de stoffelijke resten van de oorspronkelijke kolonisten die zich hier honderden jaren geleden hadden gevestigd. Buiten de begraafplaats stonden de enige bomen op hun deel van het plateau. Een grove schors tekende de grijze stammen. Een meter of twee hoog splitsten ze zich in lange takken die uitliepen in dunnere takjes, om in een waaier van bebladerde twijgen te eindigen. Net zoals sportvissers hun hengels van achter hun rug naar voren werpen, zo zwiepten de takken bij een storm heen en weer. Het waren "windkrabbers", zo had ze van de lokale bevolking begrepen. Zelf vond ze "luchtkrabbers" een betere benaming. In het bloembed naast het kerkhof tilde ze een omgekeerde bloempot op, pakte er de snoeitang onder vandaan en knipte een kleurrijke bos bij elkaar.

'Nog interessant nieuws te melden?' vroeg ze aan Ronke toen ze de veranda op stapte. Haar klompen kloten op de houten planken.

'Sorry?' zei hij, terwijl hij op zijn telefoon bleef staren.

'Is er nog iets belangrijks gebeurd in de wereld?'

'O, het gebruikelijke: stakingen, natuurrampen, oorlogen en